het V.D.H.-tje

VAN DER HEEM

Nr 926

2 juni 1967

WEKELIJKS VERSCHIJNEND PERSONEELSORGAAN VAN VAN DER HEEM N.V. DEN HAAG EN SNEEK

GEEN AGENT TE BEKENNEN

Tumultueuze bijeenkomst in kantine eindigde in ravage.

(van onze verslaggever)

Dinsdagavond 23 mei was onze kantine Kastenfabriek het toneel van een opgewonden meeting, die kort na de opening ontaardde in een ongecontroleerde, wilde vechtpartij. Tafels en stoelen werden kort en klein geslagen en men schroomde zelfs niet elkaar met messen te lijf te gaan. Wij willen ons hier niet verdiepen in de schuldvraag. Mogelijk dat de wat zwakke leiding van de voorzitter een onuitgesproken uitnodiging inhield tot enkele altijd wel aanwezige raddraaiers om letterlijk hun slag te slaan. Wij vragen ons echter in goeden gemoede af of het werkelijk zover met ons is gekomen, dat zelfs bijeenkomsten in onze Kastenfabriek-kantine moeten ontaarden in ordinaire knokpartijen. Toen de gewonden waren verzorgd en afgevoerd en de zaal was ontruimd bleven slechts wat vernielde tafels en stoelen, glasscherven en vertrapte koffiebekertjes over, als stille getuigen van datgene, wat een verfoeilijke mentaliteit kan teweegbrengen.

Een argeloze voorbijganger die op die avond, zijn verplichte zindelijkheidsommetje met zijn viervoeter makend, onze kantine passeerde zou niet verwonderd zijn geweest als hij bovenstaand bericht de volgende avond in zijn lijfblad was tegengekomen. Want: de ravage was echt, het tumult via de omroepinstallatie natuurgetrouw en de verwondingen van de opgewonden meetingbezoekers waren medisch verantwoord.

Een opmerkzame toeschouwer had echter al snel in de gaten dat hier, hij het bijzonder knap, een situatie werd gesuggereerd en dat het slechts „kunst"-bloedige ernst was.

Deze situatie was geschapen om een 9-tal ploegen EHBO-ers van diverse ministeries, de KLM, de PTT, het Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten en Van der Heem in de gelegenheid te stellen hun vaardigheid in het verzorgen en afvoeren van gewonden te toetsen aan omstandigheden, die zoveel mogelijk de werkelijkheid benaderen. Daartoe was een beroep gedaan op een 16-tal spelers van de LOTUS-groep. Deze toneelspelers zijn gespecialiseerd in het uitbeelden van de gedragingen van gewonden. Als u daarbij bedenkt, dat deze spelers bijzonder natuurgetrouw geschminkt waren en de rauwe kreten van pijn vermengd met het onsamenhangend gemompel van shock-patiënten niet van de lucht was en door dat alles nog een opgewonden koffiejuffrouw met een 1e graads-verbranding dartelde, dan zal het u duidelijk zijn dat het voor de deelnemende ploegen niet eenvoudig was het koele hoofd bij een open botbreuk in het onderbeen, een bekkenletsel of een open kaakbreuk te houden.

Terwille van de tijd, ieder optreden nam met voorbereidingen een half uur in beslag, was de kantineruimte in 2 strijdperken verdeeld, zodat 2 ploegen tegelijkertijd ieder 8 slachtoffers voor hun rekening konden nemen. Het publiek, waaronder wij ook onze bedrijfsleider Ir. H. Borleffs en dokter R. de Wit mochten opmerken, volgde met spanning en soms met hilariteit de verrichtingen van spelers en met waardering de wijze waarop de ploegen zich door hun wedstrijd-opgave worstelden. Rond de klok van half elf kon de uitslag bekend worden gemaakt. Aangezien zowel de strijdperken als de jury's in tweevoud aanwezig waren, waren ook de prijzen in duplo voorhanden. In groep A, waarin onze ploeg uitkwam, ging de 1e prijs naar het Ministerie van Defensie, Koninklijke Landmacht. Onze ploeg onder de voortreffelijke leiding van de heer Th. Oosterlaken mocht de 2e prijs in ontvangst nemen. Dat de leiding van onze commandant inderdaad voortreffelijk was werd benadrukt door het feit, dat hij de commandantenprijs in ontvangst mocht nemen.

Al met al een geslaagde avond, waarvoor wij de organisatoren graag de lof toezwaaien die hen toekomt. Onze hulde aan de spelers van LOTUS, die zo'n belangrijk aandeel hadden bij het scheppen van een realistische situatie en last but not least onze gelukwensen aan de 5 EHBO-ers met het behaalde resultaat.

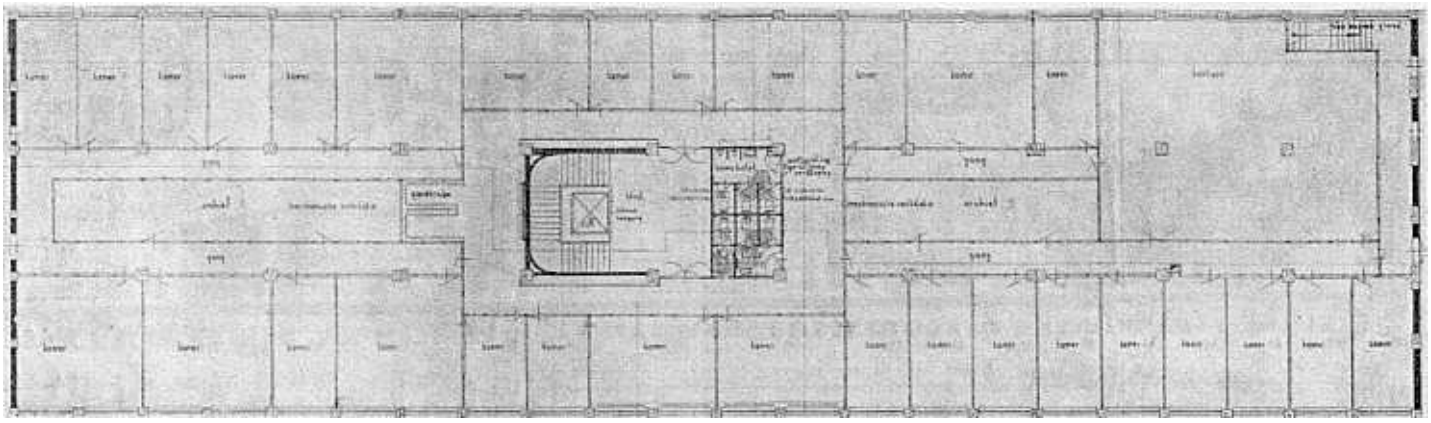

Brekers-Bouwers Balans

Zoals u uit diverse publikaties reeds heeft kunnen vernemen zal in het lopende jaar Philips Bedrijfsapparatuur Nederland N.V., afdeling Telecommunicatie, haar kantoren van villa Sandhaghe aan de Hogeweg in Scheveningen overbrengen naar ons hoofdgebouw. Dit brengt belangrijke wijzigingen mee in de nu bestaande situatie op onze 1e en 2e étage.
Wij zijn van plan met u in de komende maanden deze krachtproef van onze Gebouwendienst op de voet te volgen. Te uwe oriëntatie publiceren wij hierbij een situatietekening van de étage, zoals deze er na de verbouwing zal uitzien. Wij wens allen die bij dit project betrokken zijn succes!

75.826 .... 75.827 ..... 75.828 .....

Inmiddels.

....is men in de rechtervleugel op de eerste étage de vloer te lijf gegaan. De daar aanwezige „blokjes"vloer moest worden vervangen. Dat is vlugger gezegd dan gedaan, want realiseert u zich, dat het hier om 215.000 blokjes van 4 x 13 cm gaat? Op elkaar gestapeld halen ze met elkaar een hoogte van 6½ kilometer en als u ze achter elkaar zou leggen, komt u aan een lengte van maar liefst 28 kilometer! De rekkenfabricage van onze TT-montage zal hier te zijner tijd haar werkruimte vinden.
....is een gedeelte van de unitfabricage van de TT-montage verhuisd naar de 2e étage in de rechtervleugel en hebben ook de draadvormers van deze afdeling hun definitieve bestemming in deze ruimte gevonden.
.... is men doende het Montagemagazijn voor een gedeelte over te brengen naar de kelder van de Nabewerking, terwijl het andere gedeelte inwoning zal krijgen in het Telcomagazijn.

6 december 1954 kwam de heer M. Bostelaar bij ons bedrijf in dienst. Die indiensttreding betekende voor hem niet alleen een verandering van werkgever, maar ook een volledige verandering van beroep. Dat het niet bij een blauwe maandag is gebleven moge blijken uit het feit, dat u hem de volgende week dinsdag op de afdeling Wikkel/Montage kunt gelukwensen met zijn 12½-jarig dienstverband. Bij deze en voorbaat reeds de onze.

Zat de heer M. Pronk op 6 december 1954 min of meer met de heer Bostelaar in hetzelfde schuitje, hij ging bij ons ook totaal ander werk doen, ook dinsdag a.s. houdt hij hem gezelschap. Als koperen jubilaris zal hij dan op de afdeling Montage TT in het middelpunt van de belangstelling staan. Wij zetten hem nu vast in het zonnetje van de publiciteit en zeggen daarbij graag: Van harte proficiat.

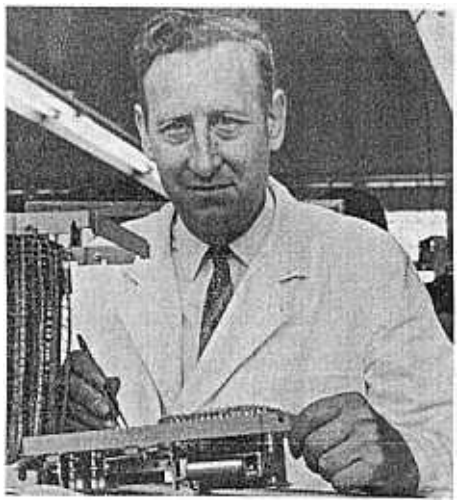

Leer mij ze kennen ...
de Hagenaars

Of je wilt of niet, je ontkomt er niet aan. Met alle middelen die hun ten dienste staan trekken de Haagse boekhandelaren je aandacht. Als op dit moment het wapen van Den Haag zou moeten worden gewijzigd: tien tegen een, dat de ooievaar plaats zou moeten maken voor een heer, hoog-gehoed en zwart-gerokt, gezeten op een paard, het geheel van achteren bezien.

Waarom ook wij een duit in dit publiciteitszakje willen doen? Misschien is het u al opgevallen, dat op de voorzijde van de pocket staat vermeld: Foto's: Th. A. Meijer jr.. „Oh!" zult u nu zeggen „is dat eh....". „Juist" antwoorden wij dan „dat is eh.. inderdaad". De 30 foto's, die de tekst van de heer J. M. Galjaard verluchtigen, zijn inderdaad van de hand van onze „hoffotograaf", van Theo Meijer.

Een van de foto's die in het boekje voorkomen publiceren wij hierbij. Hij werd genomen tijdens de brand in de sociëteit „De Witte" op het Plein. Terwijl de „ijzervreters" binnen zich noch door politie, noch door brandweer in hun borreluurtje laten storen, is er het Haagse Heertje, dat ontzet de sociëteit verlaat. Ontzet, omdat dit in al die jaren nóóit voorgekomen is. Ontzet misschien ook, omdat politie, brandweer en *zijn* „Witte" begrippen zijn die tè ver uit elkaar liggen. Als je lang naar de foto kijkt hoor je hem denken: „Als die lui zo nodig een brandje moeten blussen, waarom doen ze dat dan niet 's morgens om een uur of tien?".

En zo is er achter alle foto's een verhaal. Foto's, zoals wij ze al vele jaren in het VDH-tje hebben gepubliceerd. Zoveel foto's, dat het weinig moeite zou kosten een pocket uit te geven met als titel: Leer mij ze kennen.... de Van der Heemers!

Wij hopen voor de heer Meijer dat vele exemplaren van dit boek hun weg van de boekhandel naar de boekenkast zullen vinden.

OR-portret van L. P. J. M. Learbuch

„Het zou wel eens goed zijn als de redactie van het VDH-tje geschreven portretten zou publiceren van de vrouwen van OR-leden. Zij krijgen vaak heel wat te verwerken".
Dit is een uitspraak van onze collega Learbuch. Hij praat nooit over zichzelf, maar altijd over de belangen van anderen. Wanneer ik de heer Learbuch voor een gesprek ontmoet, vraag ik hem altijd welke pet hij op gaat zetten. Hij heeft zitting in de ondernemingsraad bij Van der Heem en in diverse commissies, maar buiten de deur is hij (schrikt u niet!) „weledelgestreng" lid van de gemeenteraad van Leidschendam. Bovendien voorzitter van de woonruimtecommissie in die gemeente, lid van de commissie bijstandswet, commissaris van de woningbouwvereniging enzovoort. Deze man is letterlijk en figuurlijk een man van gewicht.
De Rooms Katholieke groepering in Leidschendam heeft een harde werker aan onze collega. „Al dit werk is echter niet uitvoerbaar wanneer de steun van de vrouw ontbreekt". Natuurlijk moppert zij wel eens over zijn vele activiteiten, maar ze weet dat hij het tot zijn plicht als gelovige rekent en als mens tegenover mens. Nooit zal iemand tevergeefs een beroep op hem doen, hij staat altijd klaar voor iedereen.
Hij heeft vier kinderen en als hij over hen vertelt is het duidelijk, dat ze de gemeenschapszin en de belangstelling voor anderen hebben meegekregen. Een goede familietrek. De vader van de heer Learbuch verrichtte ook veel werk op sociaal terrein, onder andere in de St. Vincentius Vereniging.
In Rotterdam geboren heeft hij zijn jeugdjaren in Brabant doorgebracht waar Philips zijn eerste baas werd.
Toen tegen het einde van de oorlog het Brabantse land eerder bevrijd werd dan Noord-Nederland wilde hij aan de totale bevrijding daadwerkelijk meehelpen. Hij is toen in militaire dienst gegaan als marinier en heeft als zodanig ook veel van de wereld gezien. Engeland, Amerika en Indonesië zijn landen waar hij veel van kan vertellen, maar dat wil hij niet. „Dan moet ik over mezelf praten en daar vind ik mezelf niet belangrijk genoeg voor", is zijn mening.

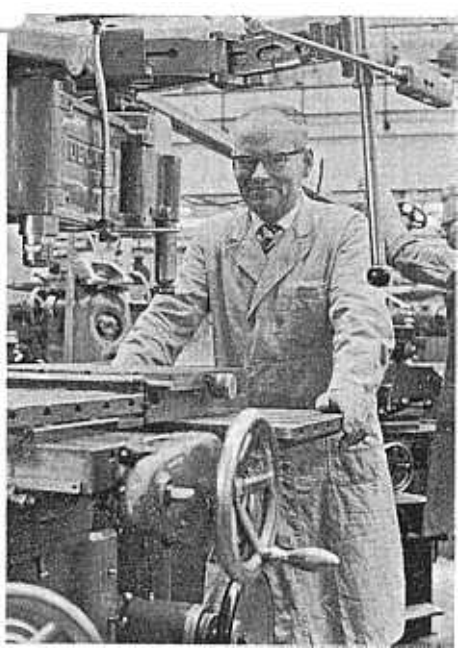

Als ik over zijn gezin begin is zijn woordenvloed niet te stuiten. Opmerkelijk is het dat zijn gezicht dan plotseling niet ernstig meer staat, maar dat hij vol trots gaat vertellen dat zijn vrouw hem zoveel steun geeft bij zijn vele werk in de gemeenteraad. „Op alle mogelijke en onmogelijke tijden van de dag en de week krijgen wij bezoekers en telefoontjes, maar mijn vrouw vangt het allemaal kalm en rustig op en daar bewonder ik haar om". Met trots laat hij foto's zien van zijn gezin, waarbij hij uitgebreide verhalen doet waaruit blijkt dat hij hun zwakke en sterke kant goed kent.
Het is mij uit het gesprek met de heer Learbuch wel duidelijk geworden dat het werk voor andere mensen hem veel voldoening geeft en dat hij dankbaar is dat hij het doen kan en mag.

PtP.

---

13 juni, vrezen wij voor de heer Th. Fioole, dat er weinig te frezen zal zijn. Des te meer zal er te feesten zijn, want op die dag schaart hij zich in de rij van onze jubilarissen, die hun 12½-jarig dienstverband volmaakten. De Gereedschapmakerij zal zich oudergewoonte niet onbetuigd laten als het er op aankomt een collega te bejubelen. Wij sluiten ons, met onze felicitaties, graag bij dit „koor" aan.

Voeding tijdens fietstochten

Dr. J. F. A. Beins heeft in het orgaan van de Rijwiel Toer Club Olympia in Amsterdam, de volgende raadgevingen over de voeding tijdens lange fietstochten gegeven.

Hij schreef: „De adviezen die ik kan geven, bestaan uit een paar algemene regels die eigenlijk voor iedereen gelden, welke sport men ook beoefent. De belangrijkste regel omtrent de voeding is: wijk zo weinig mogelijk af van uw individuele voedingsgewoonte. Er is bijna niets zo persoonlijk als de keuze van de voeding. Het lichaam heeft zich daarop ingesteld en elke grove wijziging in het gebruikelijke voedingsschema geeft onaangename sensaties die weer nadelig werken op de lichamelijke en geestelijke conditie. Deze algemene conditie is bij de grote tochten uitermate belangrijk. Afgezien van het feit dat men de nodige afstand in de benen moet hebben alvorens tochten van acht uur en meer te ondernemen, is het raadzaam voor en tijdens de tocht enige vrij algemene regels in acht te nemen — zij het met de nodige individuele variatie.

Gebruik de avond vóór de tocht een uitgebreide warme maaltijd en ga vroeg naar bed. Sta vroeg op en neem de tijd voor een uitgebreid ontbijt, want het is verstandig om voor de rest van de dag geen grote, en in elk geval geen vette, maaltijd tot zich te nemen. Dit in tegenstelling tot de veel verbreide opvatting dat onderweg grote borden snert moeten worden verorberd. Dat is zware kost. Na zo'n maaltijd trekt een groot deel van het bloed naar de ingewanden, teneinde de spijsverteringsklieren en -spieren (die nu immers aan het werk worden gezet) van zuurstof te voorzien en het verteerde voedsel uit de darm op te nemen. Voor een deel wordt dit bloed onttrokken aan de skeletspieren, terwijl deze het zelf hard nodig hebben. Hier komt dus tijdelijk een bloedtekort. Dit uit zich — kort na de maaltijd — soms in loomheid in de spieren, soms in spierkrampen, soms in rugpijn. Als we weten dat de spieren hun energie voornamelijk uit glucose putten, dan is het begrijpelijk dat dit tijdens de tocht steeds moet worden aangevoerd in de vorm van suiker of glucose. Een voordeel van suiker is dat de vertering ervan grotendeels in de mond plaatsvindt door het speeksel en dat het maagdarmkanaal dus nauwelijks wordt belast en dus ook niet veel meer bloed vraagt. Tevens dient er tijdens de tocht voor te worden gezorgd dat men voldoende vocht nuttigt, want men verliest veel vocht in de vorm van zweet, soms liters, zelfs bij koud weer. Vul dit echter niet aan met ijsgekoelde dranken en dergelijke. Koud drinken geeft vaak buik- en maagkrampen. Vaak zelfs hevige diarrhee. Warme melk en chocolade zijn ook weer niet aan te raden, daar deze voedingsstoffen weer teveel bloed naar het maagdarmkanaal trekken.

Iedereen weet dat zweet zout smaakt. Wij verliezen met het transpireren veel zout. Wordt dit niet aangevuld en blijven wij ons inspannen, energie leveren en zweten, dan ontstaat een gevoel van loomheid, gevolgd door spierkrampen en duizeligheid, wat tenslotte tot opgave dwingt. In ernstige gevallen zien we dan het beeld van een hevig transpirerende bleke rijder die met hol-ogig gelaat versuft staat te kijken of te braken. Dit is een „shock"-toestand; het gevolg van een tekort aan circulerend bloed. Wat is er namelijk gebeurd? Ons bloed heeft een vaste concentratie zout en tracht deze ten koste van alles te handhaven. Gebruiken wij te weinig zout of (wat op hetzelfde neerkomt) verliezen we teveel zout zonder dit aan te vullen, dan tracht het bloed zijn geijkte zoutconcentratie te handhaven door in te dikken. Er moet dus vocht de aderen verlaten (onder andere in de vorm van zweet), de hoeveelheid bloed wordt minder, de bloeddruk daalt, huid, spieren en allerlei organen worden minder goed van zuurstof voorzien: de bleke zwetende fietser stapt doodmoe af, al of niet met krampen in dij- en kuitspieren. Deze toestand behoeft niet altijd het gevolg te zijn van zouttekort, maar kan ook optreden als de fietser te weinig heeft getraind, zichzelf overschat, in minder goede conditie is of doping heeft gebruikt.

De proviand die we in elk geval moeten meenemen op een lange tocht dient dus de meest noodzakelijke bestanddelen te bevatten: water, zout en glucose. In het drinkbusje doen we glucosestroop verdund met water. Persoonlijk prefereer ik rozenbottel-glucosestroop. In een tweede bidon heb ik meestal koude thee. In het proviandzakje nemen we naast enkele boterhammen, in elk geval iets mee dat onze zoutbehoefte dekt. We kunnen hiervoor zouttabletten kiezen (die we met grote hoeveelheden drinken in moeten nemen) of zoute drop. Verder kunnen we wat snoepgoed of glucosetabletten meenemen om de suikerbehoefte te bevredigen. Tijdens de rustpauzen nuttigen we b.v. soep, waardoor vocht zowel als zout worden aangevuld. Wat men verder tijdens de rust wenst te gebruiken is volkomen individueel.

Eén waarschuwing echter: gebruik onderweg nooit ijs, ijslollies of iets dergelijks. Je krijgt er maar extra dorst van en vaak buikkrampen .

Telefoonproblemen?

Om organisatorische redenen is het wenselijk gebleken alle vragen, verzoeken en klachten met betrekking tot telefoonverbindingen vanaf heden onder te brengen bij de Gebouwendienst. Wilt u zich dus in de toekomst met deze problemen tot de heer Appelman (toestel 444) wenden?

Geslaagd

De heer Th. C. van Leeuwen, Receptie, is geslaagd voor het vaardigheidsdiploma Machineschrijven. Proficiat!

Familie-berichten

Voor de vele blijken van belangstelling cadeaus ontvangen ter gelegenheid huwelijk, ziekte, jubileum of meerjarig-huwelijksfeest zeggen de volgende collega's

hartelijk dank

Mevrouw A. Boomkens-Schaareman, de heren T. G. P. Borsboom, O. Z. Rédey, S. Smit, T. Smits en W. Spaans.

Allen die tijdens de ziekte en bij het overlijden van mijn man van hun belangstelling hebben blijk gegeven, wil ik graag langs deze weg hartelijk danken.

Mevrouw J. J. Schäffers-
van de Velde

Proficiat!

Wij wensen de heer H. J. M. van Gaans, Bibliotheek, van harte geluk in verband met zijn huwelijk met mejuffrouw H. Verwey.

Richard Alexander werd 18-5-1967 geboren. Hij is het broertje van Deborah en de zoon van onze collega J. Crince.

Redacteur: C. Schrevel
met medewerking van
N. J. M. Noordendorp, Den Haag
Redactie-adres:
Postbus 1060, Den Haag
Telefoon (070) 81 43 11, toestel 521.